

EEN ROOMSE PATER

ds. C. Hegeman over zijn ontmoeting met ds. W. Blaak

Het was kort na de tweede wereldoorlog, dat ik op een zaterdagmiddag als student uitging om te gaan spreken in één der gemeenten in de Zeeuwse gewesten. De spoorlijn van Dordrecht naar Zeeland was nog niet klaar. Met vrachtwagens werden de reizigers van Zwijndrecht naar Lage Zwaluwe gebracht.

Op het station gekomen, kocht ik een dagblad, dat een uitvoerig verslag gaf over de gehouden verkiezingen. Opeens zag ik een persoon naast mij staan met een ambtsgewaad, dat mij zeer vreemd aandeed.

Ik erken, dat het mogelijk geen heldere gedachte van mij was, maar ik dacht, dat het een roomse pater was. Hij ging vlak naast mij staan en las met mij de krant. Ik dacht: wat een brutale roomse pater! Zeer laag vond ik van hem, dat hij wees naar de S.G.P. en de opmerking maakte: "Die zijn maar zeer gering". Heel onbeleefd vond ik het, dat hij zei: "Waar gaat uw reis heen?" Ik antwoordde heel kort: "Naar Zeeland".

"O", zei deze persoon, "daar moet ik ook heen". Nu dacht ik op zeer anti-paapse wijze: "Ach, die roomsen toch, overal winnen ze terrein". Ik draaide mij als een Farizeeër om en wilde niet langer met zulk een gevaarlijk mens praten. En ik dacht zelfs: Wat moeten de mensen toch wel denken van een student van de Gereformeerde Gemeenten! Ik vond mij veel te best om met een pater te praten.

Gelukkig, daar kwam de trein. Het was toen nog een ouderwetse trein, waar je in moest klimmen. Ik rende naar de laatste wagon en dacht: nu ben ik van die roomse indringer af. Ik keek toch maar even om en.... wie rende daar achter mij aan? De man met de steek, en hij kon zich heel snel bewegen!

Ik ging in de laatste coupé en sloot de deur bij voorbaat goed. Daar werd geklopt, en wie zag ik door het raam? De man met de steek! Nu, dan moest het maar, en hij nam plaats.

Maar ik wilde beslist geen conversatie meer met hem. Ik nam een boek van Huntington uit mijn tas en mocht dit stichtelijk lezen. Plotseling kwam de vraag tot mij: "Verstaat u ook wat U leest?"

Ik antwoordde uit de hoogte: "Dit boek is u geheel onkundig".

"Neen", zei hij, "ik heb heel wat boeken van Huntington gelezen".

De gedachte kwam weer in mij op: Zou ik met een jezuiet te doen hebben? De man met de steek zeide: "Mochten wij ook maar iets hebben van het ware geloof, dat Huntington mocht ervaren".

Toen werd ik mogelijk onbeleefd en vroeg: "Wat is uw naam?". "Ik ben Willem Blaak", was het antwoord. Van schaamte durfde ik hem niet aan te kijken. "O, ik dacht dat u rooms was".

"Jongen, ik dacht al dat er wat aan de hand was, daarom wilde ik beslist met je praten".

Toen kregen we een gesprek, dat ik nooit zal vergeten. Hij vertelde mij iets uit zijn leven. Hij vroeg mij ook waarom ik een zwart pak droeg. Maar het onderwijs, dat hij mij gaf, was zo kostelijk, dat het mij altijd bij is gebleven. Hij onderwees mij om toch in de preek nooit de onbekeerden te vergeten.

De algemene roeping is zo noodzakelijk, ook voor de jeugd. Verder ook de kleingelovige niet te slaan.

Ook wees hij op het gevaar van het drijven van de rechtvaardigmaking en dingen te gaan bespreken, die de persoon onkundig is.

Ik hoor hem nog zeggen: "Laat u niet vervoeren door inlegkunde; daar gaan de gemeenten door kapot".

"Jongen", zo sprak hij, "als je daar mee begint, dan krijg je eerst heel veel mensen. Dan zeggen de mensen: dat hebben wij nog nooit vernomen! Maar later gaan ze weer naar een andere spreker, die het nog beter kan".

Hij sprak ook nog over de kerkelijke breuk, welke hem veel leed deed. "Jongen", zo sprak hij, "groet Ds. Kersten hartelijk van mij en zeg hem: Nog een klein poosje en wij zijn de breuk te boven".

Met ontroering heb ik van deze Godsgezant afscheid genomen. Zijn laatste woorden in de trein waren: "Jongen, als je ooit in St. Philipsland komt, dag of nacht, hartelijk welkom hoor!" Hij wuifde mij na en ik was blij, dat er een algemene christelijke kerk op aarde is.